

הלא כה דברי פאש נאם יהו"ה,
היה שורה בפיהם של ישראל,
שהיא תורה שבכל פה, שהיא
סלע, ע"ל ס', שהם ששים
מסכתות, שפך הוא סל"ע, ע"ל
ס'.

ששכינה היתה נחה על סלע,
שבכל מקום שרצה הקדוש ברוך
הוא לצעות נס, שכינה הקדימה
לאותו מקום, וכיון ששכינה
היתה שם, לא היה לו להכות
בסלע, שקלון היה לשכינה
שהיתה שם שלא היה לו כח לתת
מים, וזהו על אשר לא קדשתם
אותי, יען לא האמנתם בי
להקדישני, ומשום זה הסתלקה
שכינה מן הסלע, שהיא י' מן
מיטטרו"ן, ונשאר מיטטרו"ן
יבשה, וסוד הדבר - יקוו המים
מתחת השמים אל מקום אחד
וגומר, אחד היא מלכות, ותראה
היבשה, זה סלע, מיטטרו"ן,
שבשבילו נאמר ויקח אחת
מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה. מה
זה בשר? אותו שנאמר בו בשגם
הוא בשר, ועד שהוריד אותה,
לא עלה הסלע ולא נתן מימיו.
ואחר שהסתלק המעין הזה
משם, שלטה מרה במקומה, זהו
שכתוב ויבאו מרתה, וסוד הדבר
- ויקררו את חייהם בעבודה
קשה וגומר, זו קשיה, בחמר, זה
קל וחמר, וקרי פרשוהו.

וכך היו ישראל עד שהראה להם
עץ. זהו שכתוב ויורהו יהו"ה עץ
וישלף אל המים וימתקו המים,
וזה עץ החיים, שהתגדל על אותו
המעין, שהיא השכינה, י' המעין
שמשקה את האילן שהוא ו',
והעץ הזה מהלך חמש מאות
שנה שהם ה', וימתקו המים זו
ה' אחרונה, שנאמר בה קראן לי

בגין דשכינתא דאתמר בה (שם כג ט) הלא כה
דברי פאש נאם יהו"ה הנה שרי בפומיהון
דישראל, דאיהי אורייתא דבעל פה, דאיהי
סלע ע"ל ס', דאינון שתין מסכתות, דהכי
איהו סל"ע ע"ל ס'.

דשכינתא הנה נח על טנרא, דבכל אתר דבעי
קודשא בריך הוא למעבד נס,
שכינתא אקדמת לה הוא אתר, וכיון דשכינתא
הנה תמן, לא הנה ליה למחאה בסלע, דקלנא
הוות לשכינתא דהות תמן דלא הנה ליה חילא
למיהב מיא, ודא איהו על אשר לא קדשתם
אותי (דברים לב נא), יען לא האמנתם בי
להקדישני (במדבר כ יב), ובגין דא אסתלק
שכינתא מן הסלע, דאיהי י' מן מיטטרו"ן,
ואשתאר מיטטרו"ן יבשה, ורזא דמלה יקוו
המים מתחת השמים אל מקום אחד וגומר
(בראשית א ט), אחד איהי מלכות, ותראה היבשה
דא סלע מיטטרו"ן, דבגיניה אתמר (שם כ
כא) ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה,
מאי בשר, ההוא דאתמר ביה (שם ו ג) בשגם
הוא בשר, ועד דנחית לה לא עלה הסלע ולא
יהיב מימיו.

ובתר דאסתלק האי מבושא מתמן, שליטת
מרה באתרהא, הדא הוא דכתיב (שמות
טו כג) ויבאו מרתה, ורזא דמלה ויקררו את
חייהם בעבודה קשה וגומר (שם א יד), דא
קושיא, בחמר דא קל וחמר, והא אוקמוהו.
והבי הווי ישראל עד דאחזי לון עין, הדא
הוא דכתיב (שם טו כה) ויורהו יהו"ה עץ
וישלף אל המים וימתקו המים, ודא עין
החיים, דאתרבי על ההוא מבושא דאיהי
שכינתא, י' מבושא דאשקי לאילנא דאיהו ו',
והאי עין מהלך חמש מאות שנה דאינון ה', וימתקו המים דא ה' בתראה,